

ELS ANACORETES DEL CAUCAS

Per Maria Ignatieva.

Conferència de Maria Ignatieva, dia 15 de novembre de 2013,, a la Parròquia Protecció de la Mare de Déu, Barcelona.

El text següent representa traducció dels fragments de l'article de Andrei Rogozianski "La pregaria del cor i l'anacoretisme al segle XX" (<http://vit-sidorenko.narod.ru/umn1.htm>)

El Caucas, des dels temps antics va ser un lloc de desert ascètic. Però sobretot es va revivificar quan un grup de monjos russos de la muntanya de la península de l'Athos(Grècia) va decidir traslladar-s'hi. A les muntanyes del desert d'Abkhàzia els eremites van aparèixer fa molt de temps. Però és a la segona meitat del segle XIX, l'any 1875, quan es va començar, a la costa d'Abkhàzia, en un promontori anomenat després el Nou Athos, la construcció d'un gran monestir, el de Simó el zelota. Durant la dècada de 1880, es va traslladar aquí una part important de la comunitat monàstica de Grècia, encapçalada pel starets Desideri. S'hi va transferir des de la muntanya de l'Athos el modus vivendi en què, alguns monjos vivien entre els murs del monestir, mentre que altres es van establir als voltants, a ermites aïllades. Per les festes tots es trobaven a l'església del monestir.

Posteriorment, a partir del Nou Athos van sortir branques independents: "skites" i les comunitats monàstiques. En 1880 va ser fundat el Monestir de l'Assumpció Drandsky, conegut com a Vtoro Afonski. Entre ambdós monestirs, al final del segle XIX hi havia fins a 800 monjos, el número dels monjos del desert també es calculava en centenars. Una sèrie d'assentaments de la muntanya d'Abkhàzia es va estendre més en la direcció d'Anapa i Novorossiysk, i als altres països de la regió del Caucas del Nord. Hi va haver també monges eremites al desert. Els centres d'assentaments de dones eren dos grans monestirs: el monestir de l'Assumpció Moskovsky i el monestir Koman Vasilisko-Zlatoust.

Les condicions naturals eren favorables per a la colonització monàstica d'Abkhàzia. Aquí el clima i la vegetació recorden els de l'Athos. Fins i tot a l'altura de 1500-2000 metres sobre el nivell del mar es va desenvolupar l'agricultura, amb la que els eremites es proveïen els aliments. Els hiverns

nevats només duran 2-2,5 mesos, cosa que permet viure als edificis lleugers. També és important que la població d'Abkhàzia i la georgiana en aquestes àrees era prou amistosa cap a Rússia, cosa que no passa amb totes les nacionalitats del Caucas. Els georgians i abkhazians, que abans tenien monjos i ascetes, ara no mostraven disposició cap a la vida monàstica. De les 500 persones al Nou Athos, als principis del segle XX, només dues eren abkhazians; i els eremites a la muntanya tots eren russos.

Per descomptat, la màxima atracció eren les muntanyes. "Enormes muntanyes,- cito un autor

modern -, entre les quals una persona sembla tan petita, miren en silenci el pas dels segles, mentre que sorgeixen i desapareixen ciutats, tribus i estats sencers, i res deixa un rastre a les muntanyes. El blanc silenci absolut dels pics és difícil d'entendre per a algú que no l'hagi experimentat, i al mateix temps, els extensos valls coberts pels boscos espessos, sense cap senyal de presència humana, el veritable desert, on un pot perdre's fàcilment i així allunyar-se del món".

Al 1907 apareix el llibre del monjo Hilarió—titulat *A les muntanyes del Caucas*. Contenia informació sobre la pregària del cor, els qui la practiquen i algunes de les instruccions donades per l'ancià Desideri. D'entrada el llibre va ser ben rebut, el va recomanar l'ancià de l'Optina Varsonofy, i en van sortir tres edicions, una amb l'ajuda de la Gran Duquesa Elizaveta Feodorovna. Posteriorment, partint d'aquest llibre va sorgir una disputa teològica sobre el Nom de Déu. Van començar agitacions entre els monjos als dos Athos, el vell i el nou.

El 1913 el Sínode va enviar un comunicat especial en el qual va condemnar el llibre de l'ancià Hilarió. L'**onomatodòxia**¹ es proclamava com a heretgia perillosa i els seus seguidors rebien una prohibició eclesiàstica.

Els punts de vista dels intel·lectuals sobre la pregària interna sovint estaven marcats pel somieig i un cert romanticisme. No obstant això, els últims anys abans de la Revolució es va donar un nou impuls a la vida desèrtica, es va produir un augment del nombre de monjos i ermitans als monestirs d'Abkhàzia i en els monestirs d'alta muntanya .

Després del 1917, la muntanya d'Abkhàzia es va convertir en un símbol del triomf de la fe i de la impotència de la persecució anticlerical. L'esperit lliure de la vida cristiana no es va aturar aquí durant tot el període del règim comunista. La vida ascètica es complementava aquí amb les actes de confessió i testimoni. En 1924, les autoritats van tancar els dos monestirs, el del Nou Athos i el monestir Drandsky. Molts monjos es van instal·lar a les muntanyes. A les zones remotes es van formar "repúbliques senceres monàstiques". Un dels assentaments més grans es trobava a la vall del riu Pskhu. En els vessants de les serralades, en les construccions separades amb poca distància, vivien fins dos-cents monjos o monges .

La persecució cruel va començar als anys 1936-1937. Tropes del NKVD especialment formades pentinaven les muntanyes, també descobrien grups monàstics a les ciutats i pobles d'Abkhàzia i Geòrgia. Uns ermitans van ser afusellats en l'acte, altres van ser enviats a les presons, on a la majoria l'esperava la condemna a mort, sota l'acusació d'activitats contrarevolucionària. La minuciositat amb la qual quedaven destruïdes les restes de l'anacoretisme fa pensar que la policia secreta no estava tan preocupada pel nombre i la influència dels monjos sobre la població local com per destruir la pròpia memòria de l'ascetisme com a manifestació visible de la perfecció i força cristiana.

Després d'aquestes persecucions massives, molt pocs van poder sobreviure als camps de concentració i tornar a les muntanyes d'Abkhàzia . Entre ells es trobava hierodiaca Isaac, del qual, entre altres , parla el llibre del p. Mercuri (veure referències al final). Se sap que el seu camí monàstic va començar al monestir Drandsky, després va ser exiliat a Kolyma, i després de molts anys va tornar al desert sent ja molt vell.

¹ Els partidaris d'aquest moviment insistien en el principi diví del Nom de Jesús, i afirmaven que aquest comporta l'Energia divina inseparable de la seva Substància, i que, per tant, no podia ser d'ordre creat.

També existeixen testimonis sobre els assentaments monàstics que es van conservar miraculosament en llocs remots i on els seus ermitans havien escapat de la detenció. Per tant, Abkhàzia proporcionava continuïtat de les tradicions de la vida desèrtica que venien dels anacoretas d'antany. A la dècada de 1960 encara vivien els monjos que van ser tonsurats abans de la revolució: el monjo de gran hàbit ancià Seraffí que va morir a l'edat de 102 anys, el monjo Samon, del monestir de Nou Athos i altres.

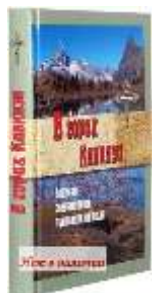
Durant el govern de Nikita Khrushchev, les repressions contra l'Església i els fidels es van reprendre amb nova ferocitat. De manera massiva tancaven esglésies i monestirs, es demanava que es reduís la quantitat de monjos, limitaven el registre d'empadronament dels que venien de fora. Els monjos i novicis que quedaven fora dels murs del monestir es trobaven davant d'una elecció: viure al món il·legalment o amagar-se de les persecucions en llocs remots.

És per això que la presència al Caucas d'una secreta xarxa monàstica i de mestres experimentats va jugar un paper important en aquell temps. A les muntanyes tornà a créixer el nombre d'eskits i cel·les. Les comunitats monàstiques s'estableixien a Tsebelda, Azante, Amtkel, Dvurechie, Pskhu. Abkhàzia esdevé una capital espiritual, el lloc on floreix la vida en oració, un centre d'atracció per a tota l'Església Russa.

Del monestir Glinsky i de la Lavra de Kíev, que van ser tancats, es traslladen a Tbilisi i Sukhumi els il·lustres ancians: Arximandrita Seraffí (Romantsov, 1976), el arximandrita Andronic (Lukaix, 1974). Un altre fill dels Glinski i Drandsky, l'ancià bisbe Zinovi (Mazhuga, que serà més tard Metropolita de l'Església georgiana, Seraffí, 1985) és sacerdot a l'església de Sant Alexander Nevsky, a Tbilissi. A causa d'això, els habitants del desert deixen temporalment la muntanya per rebre l'orientació necessària, l'atenció i l'ajuda dels creients.

El clergat de Geòrgia i Abkhàzia mira amb molt bon ull els ascetes russos establerts als seus països. A tall d'exemple, el Patriarca georgià actual Ilia II, que va rebre la tonsura amb el bisbe Zenobi, hi mostrava invariablement el seu amor i total confiança.

La vida desèrtica a les muntanyes d'Abkhàzia tenia un gran impacte en la vida de l'Església a Rússia post soviètica. Molts fidels van anar a la regió del Caucas en busca de l'orientació espiritual i assessorament, visitaven les comunitats dels pares ermitans. Molts dels que van estar imbuïts amb l'esperit del desert, més tard van arribar a ser bisbes famosos de l'Església Russa Ortodoxa, higumens, sacerdots, teòlegs i professors de les escoles religioses.

Els fets descrits en el llibre del p. Mercuri "*A les muntanyes del Caucas*" són de l'època més brillant de la vida desèrtica d'Abkhàzia, entre els anys 1959-1968. L'autor del llibre, el monjo Mercuri (Popov) va viure a les muntanyes d'Abkhàzia durant més de 30 anys! Es una crònica viva de l'època que mereix un estudi eclesiàstic i històric.

A finals de la dècada de 1920, quan encara era un laic, Mikhail Popov va ser condemnat a deu anys de presó, va intentar fugir, però no va poder i va rebre sis anys addicionals a la condemna en els camps de concentració. Després del seu alliberament va venir a la Lavra de Sant Sergi, i a finals de 1950 es va traslladar a la regió del Caucas. Segons els que el coneixien, el p. Mercuri era molt fort: entusiasta, actiu, espiritualment profund, tenia un enfocament intern i obert, curiós, de vegades fins i tot com un nen per a les persones i la creació de Déu. Totes aquestes qualitats, com en un mirall, es reflecteixen a les seves "Notes".

El p. Mercuri mor l'any 1996 al monestir Lukianov, prop de la ciutat d' Alexandrov. La primera edició de les seves notes es va publicar en el mateix 1996, poc abans de la mort de l'autor.

La característica distintiva de les "Notes" és l'absència del caire "miraculós" i de l'èmfasi en les sensacions sobrenaturals, en intuïció, inspiració, etc. Només el treball i la paciència, la paciència i el treball dur. Segons la forma en què l'autor descriu la vida al desert, se'l pot considerar un realista, un home d'astúcia pràctica i organitzativa.

El fet d'anar a viure al desert a les muntanyes llunyanes no vol dir el comiat de la terra, sinó que, al contrari, acceptar la càrrega de treball i problemes. La descripció dels apiaris i de molts quilòmetres de caminades amb la motxilla ocupa en el llibre el mateix volum que la descripció de les recerques espirituals.

El desert real i el desert soviètic no van poder amb l'ànima de viure el Regne del Cel, ja en aquesta vida.

EXTRACTES DEL LLIBRE DEL P. MERCURI "A les muntanyes del Caucas"

A tall d'exemple, transcrivim alguns paràgrafs del llibre del p. Mercuri, que reflecteixen l'ambient espiritual en que es movien aquest anacoretetes:

"AL BUIT DE L'ARBRE"

(Sobre un monjo que tenia la seva cel·la al tronc buit d'un arbre).

Va veure uns esglaons clavats a la paret i una escotilla (люк) al sostre, i el germà apicultor va suposar que aquesta era l'entrada a la part superior del buit. Va voler pujar-hi. L'amo hi va pujar primer, va obrir l'escotilla i va pujar al sostre, el convidat el va seguir. La part superior era fosca, l'amfitrió va pujar per una escala semblant encara més alt i va obrir una altra porta al sostre, la llum va brillar a través del forat. Aquí el buit era rodó, d'un metre i mig de diàmetre. Hi havia aquí el rebost (кладовая), les parets estaven ben raspades amb la mateixa cura que al primer pis. Els ratolins no hi tenien accés, i per tant hi estaven penjades múltiples bosses amb provisions de menjar.

També aquí es guardaven la roba d'hivern i sabates, les eines de fuster i moltes altres coses per a la casa. Després de la inspecció del segon pis van pujar les escales fins al tercer pis.

El diàmetre del forat aquí era encara més petit, un metre i vint centímetres. Les parets també estaven ben raspades, com a les plantes inferiors, però sobretot aquí es va fer una obertura bastant àmplia per a la finestra en la qual estava ficat un marc envidriat. El convidat es va meravellar de l'obra del seu germà, que es va veure obligat a treballar gairebé a cegues, a l'atzar, a la llum d'una espelma, en un espai tan petit que ni tan sols es podia fer un moviment ampli amb una destral. Admirant a través de l'àmplia finestra el panorama de les vessants boscoses de la trencada, el convidat es va asseure en un banc estret, enganxat a la paret de l'arbre buit.

- Tens aquí un lloc ideal per la pràctica de la pregària del cor. No hi ha influències i experiències externes, cap conversa que embrutés la memòria i la imaginació. El silenci de la nit, com en cap altra part, ha de contribuir a la lluita reeixida amb els pensaments per a establir un estat de silenci intel·ligent. I el que és allò més important, és la pau completa de la ment per saber que aquí ningú et trobarà, fins i tot amb un helicòpter.

- No et pots imaginar, germà, com en els primers dies de la meva estada en el buit, el diable es va tornar contra mi amb totes les seves maneres de produir por. En primer lloc, durant totes les nits, aquest enorme arbre es sacsejava amb soroll sense fi. Semblava que estava a punt de sortir fora de les arrels i d'enrunar-se. I durant tot aquest temps jo estava esperant pres pel pànic la seva inevitable caiguda i la meva mort. Això es va perllongar durant força temps, fins que finalment em vaig acostumar a aquesta broma diabòlica, i vaig notar que durant el dia l'arbre no es sacsejava. Però tot just em posava a mitjanit a resar, immediatament començava el colpeix atemoridor. Quan vaig entendre que era una típica broma del diable, hi vaig deixar de prestar atenció. I el soroll es va aturar. A cap d'un temps, l'enemic va utilitzar un altra arma de por. Just en aquells dies vaig prestar als germans nouvinguts el llibre monjo Hilarió "A les muntanyes del Caucas", en el qual descriu una visió diabòlica:

Un cop, enmig de la nit, quan l'ermità estava fent l'ofici, de sobte es va sentir un soroll estrany, com el picament de peus (τοπος) d'una multitud que passava prop de la cel·la. L'ermità va deixar el llibre d'hores a la taula, va anar cap a la porta, la va obrir i va veure una escena terrible: hi passava un seguici fúnebre, acompanyat d'una nombrosa multitud. La gent tenia a la mà unes espelmes que deixaven una llum tènue i cantaven: "El teu servent, el teu servent". El pare Hilarió, fora de si, va cridar a tot el bosc: "Que Déu s'aixequi, i els seus enemics es dispersaran..." Al sentir-ho, es va produir una gran confusió general: els que acompanyaven el taüt el van deixar caure i van sortir corrents. El mort es va llevar del taüt i va córrer darrere d'ells. Només hi van quedar el taüt i la seva tapa.

L'ermità ràpidament va tancar la porta, es va asseure al tamboret i va tractar de calmar-se una mica. Mitja hora més tard, impulsat per la curiositat, va decidir tornar a veure el taüt abandonat, però quan va mirar per la porta entreoberta, no va veure ni el taüt ni la tapa, només en algun lloc llunyà del bosc se sentia la veu d'una dona plorant ...

Després de llegir aquesta història, la mateixa nit, quan vaig començar a llegir l'ofici de mitja nit, vaig sentir els passos que s'acostaven de tot un grup de persones i la seva conversa feble, mig apagada. A l'apropar-se al meu arbre, es van aturar, com si estiguessin esperant alguna cosa. Em vaig quedar gelat de por davant la idea que havia vingut una multitud de dimonis a matar-me. Darrera d'aquest pensament va venir un altre: ara entraran, m'estrangularan, llavors, trauran fora el meu cadàver trossejat i l'escamparan en totes direccions. Deixaran el meu intestí com un cable de telèfon per les branques. Plantaran el meu cap en una estaca afilada. I així s'acabarà la meva vida d'anacoreta. Recordo aquells moments perfectament. Esperava la mort inevitable paralitzat per l'horror, i ni tan sols podia llegir la coneguda pregària: "Que Déu s'aixequi...", com si a la meva ment i la llengua algú hagués posat uns grillons invisibles de silenci ...

No sé quant temps va durar aquest estat de la aclaparament total. No em vaig recuperar els sentits fins sentir el fort clam del mussol que s'havia assegut al til·ler on visc. Vaig recobrar una mica de coratge. Vaig entendre immediatament que no hi havia ningú a prop del meu arbre buit, perquè sinó el mussol, que té una vista nocturna perfecta s'hauria assegut en aquest arbre. Després vaig llegir tres vegades l'oració: "Que Déu ..." Però vaig romandre immòbil fins a la matinada amb la intenció de deixar el meu vuit el mateix dia. Els ocells refileven. Vaig sortir del buit cap a fora, vaig caminar al voltant de l'arbre. No hi havia cap pitjada. El meu estat d'ànim va canviar. La ment es va il·luminar al captar que tot això no era més que un truc del diable, amb l'objectiu de expulsar-me del desert. Immediatament vaig recordar les paraules d'alguns dels Pares: "Si l'esperit maligne ve contra tu, no renunciis al teu lloc". A més, vaig pensar, que el monjo Hilarió va tenir una temptació molt més gran que la meva, però no va abandonar la seva cel·la ... Amb aquests pensaments vaig tenir la intenció de resistir totes les malvades maquinacions de les forces del diable i la determinació indestructible de continuar vivint en el meu buit.

LA PREGARIA A LA PRESÓ

Ara , a la presó lluitava sense parar per reiniciar l'acció de l'oració constant, però va ser en va . Era com un rellotge trencat que es posa en marxa de nou per agitació , però de seguida para. Va haver de tornar al vell mètode d'eficàcia comprovada. El monjo apicultor va treure el mocador de la butxaca, el va trencar en cintes, les va lligar entre si i en va fer nusos. Va prendre aquest rosari en una ma i per no escoltar les paraulotes dels companys de cel·la, es va ficar un dit de la mà lliure a l'orella, i va començar, com en els vells temps , a resar amb el rosari, intentant aturar els pensaments errants i rebels. Aquí, a la carcel, com mai abans , el germà va conèixer la seva debilitat a l'hora d'afrontar els suggeriments demoníacs, per guanyar-los a cada minut en la lluita mental .

LA VIOLENCIA

Després de la detenció de monjos, el bandit es va dirigir immediatament a trobar als seus quatre amics. Els va ensenyar el camí i ell mateix s'havia absteure de participar als crims confiant en que els bandits compartirien el trofeu amb ell.

Els lladres van buscar per totes les cel·les, però no van trobar res de valor. Finalment, van anar a la petita església, van veure l'home vell i feble, assegut sol al seu llit , i van exigir que els digués immediatament on guardava els diners de l'església, pensant que si hi ha una església, evidentment hi ha d'haver la caixa.

El pare Isaac, en veure els homes armats amb ulls de llop, va quedar mut de por i no podia articular ni una paraula. Un dels lladres va agafar una tovallola llarga amb la qual va embolicar el coll de l'ancià i va començar a escanyar-lo. Després, va afluir el nus i va cridar violentament. L'ermità estava en silenci, mirant-lo amb els ulls plens d'horror. El bandit, enfurismat, va començar de nou a prémer el nus al coll. Després un altre bandit va agafar una destrat situada prop de l'estufa, i va colpejar el pare Isaac al cap, i li va trencar el crani. L'ermità va caure a terra. Després de matar-lo, els monstres li van punxar els ulls, creient que als ulls de l'assassinat quedaria el reflex dels assassins. Van arrossegar el cos fins a la vora del penya-segat i el van llançar avall. Després van vagar per la muntanya i van trobar un caminet a penes visible... El camí els va portar a l'arbre amb el buit cremat, i van continuar pels matolls.

El germà, l'antic resident del buit, va construir una cel·la entre els matolls, i s'hi va traslladar amb el seu apiari.

Els lladres van entrar a la seva cel·la i van obrir la porta. El germà estava a l'interior.

- Tens diners? - Va preguntar el líder.
- Només tres rubles, - va replicar l'ermità.
- Mentida! Si hi ha abelles, hi ha d'haver diners.
- Tinc la mel. Si voleu, emporteu-vos-la tota. I de diners, no en tinc més que tres rubles.

- No cal perdre el temps amb ell - va dir un dels bandits - una bala i prou.

El líder es va treure el rifle de l'espatlla i va disparar apuntant al costat del cap del germà. Amb el tret, va sortir fora el vidre de la finestra de la cel·la.

- Bé, ens dones els diners o no? Sinó et matem i et tirem des del penya-segat com al vostre vell!

- No tinc més que tres rubles - va continuar insistint el germà.

- I com compres el menjar?

- Tenim tres horts . Hi creixen tot el que necessitem per a l'alimentació , tal com ho feu al vostre poble. No tinc que comprar menjar, mira al calaix on tinc els aliments. Només hem de comprar l'oli vegetal i la sal. Bé, la sal és barata i l'oli sovint ens el proporciona l'església de la ciutat de forma gratuïta...

En veure la cara pàl·lida del germà, els bandits el van creure. Van prendre la manta i se'n van anar.

El germà va sortir i va veure la marca de la bala al castanyer. Resulta que la bala havia travessat la paret de la cel·la, va tocar el castanyer, tallant-li una estella força ampla, i després va entrar profundament en un faig que creixia al costat.

VIOLACIÓ

Els quatre bandits van venir també a les cel·les de les monges. Van saquejar totes les seves pertinences i se les van endur amb dos cavalls. Es més, van violar la monja Elikonida, una dona de vuitanta-dos anys d'edat i una monja anciana que es deia Seraphima. Les monges més joves (hi havia en aquell moment tretze persones, inclosa la solitària monja "Z") van aconseguir dispersar-se miraculosament. I després, a la nit, totes van anar a peu a la ciutat.

L'anciana Elikonida va buscar atenció mèdica al centre d'atenció, però la recepcionista es va negar a crear l'historial mèdic quan es va assabentar que la monja no tenia el passaport. L'anciana va fer un gest amb la mà i va dir: "Salva'ls, Senyor, sembla que hem de viure amb paciència per culpa dels nostres pecats" - i va marxar de la clínica. Dues setmanes després va morir en pau a casa d'una dona que li va donar refugi.

El guardabosc, després de saber que les cel·les estaven buides, les va cremar. Així va desaparèixer de la faç de la terra un pobre assentament monàstic que havia existit aquí durant molt de temps. El lloc es va tapar amb males herbes a l'altura del cos humà, entre elles no es veien les altes creus a les tombes del hierodiaca Antoni i del monjo de gran hàbit Falaley.

EL MIRACLE, LA FERIDA

Un dia, de sobte va començar una forta pluja. El germà apicultor va recollir ràpidament les eines del fuster i es va refugiar corrents a la tenda. Tot d'una, d'alguna estranya manera , la destal se li va escapar de seves mans i va caure amb el tallal seu peu dret. La sang va córrer a través del tall a la bota. L'apicultor es va treure ràpidament la bota, va lligar la cama per sota del genoll amb un cordó, es va estirar i va aixecar el peu cap amunt . Després d'uns minuts, la sang es va aturar. El germà va embenar la ferida amb un tros de la tovallola i va afluixar el cordó. La sang es va filtrar a través de la bena, però aviat es va coagular El ferit es va fer una crossa i va decidir que el dia següent aniria a la carretera per arribar a l'hospital de la ciutat.

Abans d'aquest incident, el germà encenia cada dia una gran foguera de llenya, a prop de la tenda, de manera que cremava fins l'alba. Però aquesta nit, el dolor a la cama li ho va impedir, i es va anar al llit sense foc. A la nit, un soroll el va despertar: a prop de la tenda un ós removia branques. A través del dolor, l'apicultor va trobar a les palpentas la destal i va sortir fora. Era prop de la mitjanit. L'ós seguia amb calma la seva feina. El germà va cridar molt fort i va començar a picar les mans. Va escoltar, hi havia un silenci. Va tornar a entrar a la tenda. Es va asseure al llit i va quedar assegut fins a l'alba.

Amb la claror del dia el germà va començar a deslligar-se l'embenat, i amb molt de dolor es va treure la tovallola de la ferida. En la profunda ferida oberta fins a l'os, es veia el tendó tallat del polze. El polze no es podia moure. La situació semblava desesperada. No es podia ni pensar amb anar a la ciutat. El pànic es va apoderar del germà. Què podia fer? Era incapaç de caminar no només fins a la carretera, sinó fins a la caliva del pare Seraphim. "Oh, si tingués ara almenys unes quantes gotes d'oli beneït" - va pensar tristament l'apicultor.

I de sobte va pensar que es podia fer l'oli amb l'aigua beneïda. Va posar a la botella d'oli d'oliva l'aigua beneïda, va mullar amb abundància un troç estripat de tovallola i va posar unes gotes a la ferida. Després hi va posar un drapet i va lligar el peu amb una tovallola. A cap de menys de mitja hora el dolor es va aturar. La rigidesa de la ferida es va suavitzar. L'articulació del peu deixava doblegar-lo.

El germà va prendre la seva crossa i va sortir de la tenda. Va decidir buscar el lloc on l'ós feia soroll amb les branques. Va veure que efectivament l'animal havia estat aquí, estava probablement, buscant cargols amb tota tranquil·litat. Quan l'ermità el va espantar amb crits i picant les mans, la bèstia espantada va cagar tanta quantitat que era impossible no meravellar-s'hi.

Al vespre, com sempre, el germà va fer el foc. Va desfer l'embenatge, va ungir amb oli consagrat la ferida i es va anar al llit. Al matí es va posar la bota al peu esquerre, i la dreta la va envoltar amb draps i una bossa de plàstic. Va fer el seu treball normal sense sentir dolor al peu. Va continuar la construcció de la cel·la, com si res hagués passat.

Els miracles ocorren en els nostres dies, però no ens en adonem perquè tenim poca fe. A poc a poc la ferida es va curar completament. Les juntes del tendó es van curar. El polze va tornar a funcionar com sempre.

Maria Ignatieva.

Bibliografia:

1. *A les muntanyes del Caucas, pel pare Mercuri (Popov)*
2. *Andrei Rogozianski Lapregari del cor i l'anacoretisme al segle XX*
3. *mitropolitani Alfeev "El misteris agrat del'Església"*

Es poden veure algunes imatges a aquests links: - -

https://www.google.ru/search?q=%D0%BA%D0%B0%D0%B2%D0%BA%D0%B0%D0%B7%D1%81%D0%BA%D0%B8%D0%B5+%D0%BF%D1%83%D1%81%D1%82%D1%8B%D0%BD%D0%BD%D0%BE%D0%B6%D0%B8%D1%82%D0%B5%D0%BB%D0%B8&newwindow=1&espv=210&es_sm=119&source=lnms&tbn=isch&sa=X&ei=IDSHUqzwdIfB7AaszIFQ&ved=0CAkQ_AUoAQ&biw=1239&bih=569

https://www.google.ru/search?q=%D0%BA%D0%B0%D0%B2%D0%BA%D0%B0%D0%B7%D1%81%D0%BA%D0%B8%D0%B5+%D0%BF%D1%83%D1%81%D1%82%D1%8B%D0%BD%D0%BD%D0%BE%D0%B6%D0%B8%D1%82%D0%B5%D0%BB%D0%B8&newwindow=1&espv=210&es_sm=119&tbn=vid&source=lnms&sa=X&ei=mDSHUsLFGYqw7Ab4_ICYBA&ved=0CAsQ_AUoAA&biw=1239&bih=605&dpr=1